

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl. 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamentele se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr. a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și Administrația: Strada Măcelarilor Nr. 21.

Se prenumără și la poste și la librării.

În Bucuresci

primesce abonamente D. C. Pascu, Str. Lipscani 35

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscripte nu se înapoiază

Un număr costă 5 cențuri v. a. sau 15 bani rom.

Colecta națională

pentru restaurarea caselor devastate ale domnului Dr. Rațiu în Turda.

Transport din Nr. 163 . fl. 769.94

Din Planul superior:

Nicolae Vulcan	1.—
Simeon Ghibu	1.—
Pavel Vule	1.—
Maria I. Vule	2.—
Ioan Voisan	—20
Ioan Șbuciumelea	—20
Adam Nan	—20
Simion Gavrilă	—20
Ioan Opriș	—20
Ioan A. Toma	—10
George I. Voisan	—10
Simion D. Sinea	—10
Adam Cristea	—10
Mihailă Vule	—10
Ioan Ștefan	—10
Ioan Pătruș	—10
Avram Rodean	—10
Ioan Molodeș	—10
Ioan S. Neag	—10
George Marghitan	—10
George Mică	—10
Pavel Mănușian	—10
Ioan Fleșor	—10
Stan Cândroi	—10
Ioan A. Ghibu	—10
Simion Suciu	—10
Simion M. Blăș	—10
Lazar Voisan	—10
Moise Balaci	—05
George Pădean	—05
Chirilă Opriș	—02
Suma	fl. 777.96

Administrația „Tribunei“.

Politica ungurească

în fața

Memorandului Românilor.

Ori din care punct de vedere am considera așternerea Memorandului Românilor, un lucru este constatat: efectele ei sînt netăgăduite.

A închiegat de o parte atât de solid și atât de frumos opiniunea publică a Românilor, peste tot și în parte, încât nici în regatul unguresc, nici afară de regat nu mai sînt Români, care să nu fie cuprinși de aceleași sentimente pentru cauza română.

Mai sînt numai de aceia în regatul unguresc, care simulează, că n'ar fi în consonanță cu totalitatea românească. Și simulează, unii, pentru-că chica le este în mână ungurească; alții, fiindcă le plac prea mult florinii, care le curg în buzunare din fondurile unguresci disponibile.

De când și de câte-ori sînt acești din urmă provocați de domnii unguresci să ese pe față și să dee de rușine pe „ultraști“, dar' nu cutează. În ciuda bărfitorilor ce se ascund în tufele sciutelor gazete poreclite românești, n'a voit să se arete suflet de Român, că n'ar consimți, că n'ar fi de acord cu cauza națională românească. Chiar și dl Al. Mocsonyi a declarat, că se află pe aceleași baze, pe care se află cei cu Memorandul așternut.

Neprețuit însă este efectul produs de așternerea Memorandului în castelele unguresci.

Consternarea aici a fost atât de mare, încât abia se poate descrie. Societate și presă, administrație și legislație au eșit cu totul din toate rosturile. Nici acum, după atîta vreme nu sînt în stare să-și dee seamă de atitudinea ce au luat față cu Românii din cauza așternerii Memorandului. Sînt atât de nervoși Ungurii, încât nu se pot domina ca să fie în stare a judeca ce fac și ce ar trebui să facă.

Turda, Șimleul, Aradul, Măgura, Zarandul întreg și așa mai departe dovedesc o nervositate până la alienație. Apoi ce se dîcem de agitațiunea și iritațiunea în camerele advocaților, unde s'ar cuveni să șadă tot oameni și mai cu judecată sănătoasă și cu mai multă virtute bărbătească? Ce se dîcem de cerșitul după mișpe imperatoresc din partea acelor, care nu vreau să audă de Împărat? Ce de urletul presei după procurori pentru „revoluțiuni“ produse de imaginațiune lipsită de ori-ce bărbăție? Toate aceste compun o imagine, care nu se va trage la îndoeală de nimenea, că a produs-o așternerea Memorandului.

S'ar înșela cine ar crede, că noi ne bucurăm de efectul acesta, mai ales fiind împreunat cu atîta lipsă de bărbăție. Dela oameni, care fac parte dintr-o rasă „cavalerescă“, se poate întîmpla să te pomenești cu lipsă de tact, însă nu te aștepți la luptă de bărbăție.

Pentru-că Românii au așternut un Memorand Monarhului să-și peardă și cumpăt și cap și să pornească ca nebunii să vatem ordine, să atace averea și vieța concetățenilor liniștiți sînt lucruri, care dau testimonii de tot felul de paupertate celor-ce le sîrvișesc, dar' te mai pun pe gânduri și te fac să te cugești și la consecuențe.

Cu toate aceste, efectul Memorandului este neprețuit.

Toate faptele unguresci câte s'au petrecut dela așternere încoace au arătat cu o elocuență netăgăduită, cine sînt Ungurii, ce maniere de cugetat sînt într'înși și ce putem aștepta dela dînși. Cu cât înaintează timpul, cu cât mai mult se desvoaltă evenimentele, Ungurii vin să dovedească ei înșiși, că nu sînt atleții aceia, de care se vorbia și se scoria în țeară și în lumea mare, de multe-ori cu multă și mare vervă. Cu cât înaintează timpul, cu cât mai mult se desvoaltă evenimentele, Ungurii vin să dovedească ei înșiși, că umblă înzadar, dacă umblă să stăpânească peste alte popoare, fiindcă tot ei dovedesc, că nu sînt harnici de lucrul acesta.

Ei nu sînt harnici să se stăpânească pe sine. Ear' cine nu e harnic să se stăpânească pe sine, cum va pute stăpâni peste alții. Stăpânitorii neharici devin un element, care molestează, care împedecă pe alții și ca atare devine periculos atît pentru sine cât și pentru existența sa proprie.

Oameni cu simț veritabil politic nu făceau din capul locului ceea-ce au făcut bărbații politici ai Maghiarilor. Nu făceau mai ales ceea-ce au făcut de douăzeci-și-cinci de ani încoace și cu tot au petrecut în lume, că au așternut Memorandului Românilor încoace.

Sau de simț politic au fost conduși bărbații politici unguresci, care au luat la 1866 firul politic în mână?

Cu conștiință curată și liniștită nu va pute răspunde afirmativ nimenea la întrebarea pusă. Mai cu seamă nu aceia, care în societatea unui bancrot politic, cum a fost exministrul saxon bar. Beust, vedînd monarchia în cele mai mari și dureroase strimtori, s'au folosit de ocaziune, ca să pună mîna pe putere.

Când rămîne cineva în drum, sau în mijlocul cîmpului sdrobot de tot și

numai cu sufletul în buze, oare cavaleresc este, ca în societatea unui scăpătat să năvălești cu revolverul în mână, să-ți ceri ce mai are?

Și bărbații politici ai Ungurilor așa au făcut.

Când la 1866 monarchia noastră, după catastrofa dela Königrätz, abia mai respira, bărbații politici ai Ungurilor au tăbărit asupra ei și au pretins puterea. Monarchia, cum am șis, abia mai respira, ei însă în societatea scăpătatului politic de Beust și de altă parte cu legiunea „patriotică“ a „prea-patrioticului Klapka quasi în mână, au cerut puterea ori vieța.

Dar' facem abstracțiune dela situațiunea cu lustru de tot puțin cavaleresc și întrebăm ce au făcut bărbații politici ai Ungurilor după-ce au obținut puterea?

Faptele sînt înaintea noastră, înaintea lumii, ele vorbesc.

Bărbații politici ai Ungurilor, fără deosebire de partid, cum ei s'au obișnuit a țice, în douăzeci-și-cinci de ani au lucrat:

1. Pentru Unguri; 2. pentru Unguri și 3. pentru Unguri.

Ca-și-cum ar fi numai ei singuri singurei în tot ținutul regatului unguresc. Ear' pentru-ca succesul lucrării lor să fie cu atîta mai asigurat, s'au pus și au molestat, vexat și maltrat pe toți concetățenii lor nemaghiari, fără deosebire de naționalitate.

Mai mult mai puțin toate naționalitățile nemaghiare s'au plâns asupra, am țice, feudalismului constituționalului și a luării usufructului constituțional în exclusivă posesiune pentru

Românii însă după-ce au vădut, că dreptul pumnului din evul mediu ca lustru constituțional modern se instalează tot mai obrănescesce în regatul unguresc, s'au hotărît a lua pozițiune.

Dela 1881 Românii li-au arătat bărbaților politici maghiari în mai multe rînduri, că nu e bine cum s'au îndeltnicit a urma domniile lor unguresci. Încercările au rămas zadarnice. Bărbații politici unguresci au mers pe calea lor înainte. Nici notiță nu mai luau dela un timp încoace de rezoluțiunile și de protestele Românilor. Se credeau atît de puternici și în puternicia lor atît de temuți, încât n'are să mai cuteze cineva

a le face nici baremi cea mai ușoară critică.

Vine Memorandul. Pentru domnii politici ai Ungurilor cam pe neașteptate. Am pute afirma, că aveau asigurări, că n'are să vină.

Ear' când a venit, a venit tocmai când mai puțin le putea fi binevenit.

Erau tocmai pe la începutul festivităților, prin care vreau să orbească ochii lumii, ca să o facă să creadă, că mai multă fericire nu a fost nimenea în stare a aduce asupra unui regat în douăzeci-și-cinci de ani decum au adus dînși.

A fost și lume, care căuta asupra festivităților în pregătire. A fost însă foarte multă, și în lăuntru și în străinătate, care cu indignațiune a căutat asupra nenumăratelor și nequalificabilelor suferințe ale Românilor înscrise în Memorand. Ca o lumină electrică într'o noapte întunecoasă a strălucit Memorandul și a descoperit mulțimea de abuzuri periculoase, nu numai pentru Români, ci pentru regatul unguresc întreg.

Bărbații politici ai Ungurilor în loc să se sfiească de golăteala, în care i-a prezentat Memorandul; în loc de a rocunoașce baremi în oara a douăsprezecea păcatele lor politice, s'au pus pe răsburare.

Pe omul cu simț nestricat politic, pe patriotul veritabil și nemolipsit de lepra șovinistă ungurească trebuie să-l cuprindă jalea cea mai adîncă, când vede ce se întîmplă în țările unguresci locuite de Români, acum după așternerea Memorandului. Presa, administrațiunea, justiția până și legislațiunea ungurească s'au înhăit și au pornit în țara noastră. Românii însă înhăitatul și goana să apară justificate, se pun și se mint pe sine și mint pe conaționali lor unguri, spunîndu-le neadevăruri conurnate despre Români, că sînt irredentiști, că sînt cumpărați de Ruși și căte alte de toate.

În toată politica concetățenilor nostri unguri, și mai cu seamă în cea urmată dela Memorand încoace, noi vedem cea mai nemărginită inepție politică.

Este patima apînsă din șovinismul vătăm, care îi dirige în toată acțiunea lor politică. Înaintea acestei patimi interesele patriei trebuie să tacă și ca să tacă trebuiesc înăbușite. Nu-

FOIȚA „TRIBUNEI“.

Eminescu în limba germană.

Pentru Românii cărturari este de prisos să mai spun cine a fost Eminescu, ce uriaș talent am pierdut în el și ce covîrșitoare influență a avut asupra literaturii noastre. Și nu este de tăgăduit, că cu moartea lui s'a închiegat în literatura omână curentul pesimist, al cărui stilp și reprezentant a fost.

Nu este dar' lucru de mirat, că s'au scris și se scriu atîtea despre el.

Și dacă aceasta ne îmbucură, cu atît mai virtos ne vom simți măgulii când șcim, că cugetările acestui „om — lume“, că creațiunile acestui creier, care a făcut epocă la noi, sînt traduse în limbi străine.

Bogăția și adîncimea ideilor lui, puterea și farmecul glasului, și puternic șguduitoarea revoltă în contra miseriei din lume înghetate atît de admirabil în neajunsurile lui versuri vor pute fi astfel judecate și de străini, care prin el vor ajunge să ne cunoască și pe noi mai bine.

În chipul acesta, cei care își dau truda ca să traducă pe Eminescu fac servicii nu numai literaturii, dar' ne aduc și foloase naționale.

Vorba este însă, ca să vezi și să-ți dai seama cum se traduce, și dacă traduceriile ne folosesc mai mult sau ne strică.

Eminescu a fost tradus în multe limbi, se înțelege, că numai o parte din poeziile lui, și mai ales în limba germană.

Și fără îndoială, că cel mai stăruitor și mai cu rîvnă traducător al lui Eminescu este profesorul din Bucuresci Em. Grigoro-vitză. Într'un lung șir de numeri ai revis-

tei „Romänische Revue“, dl Grigoro-vitză a publicat multe din poeziile lui Eminescu în traducere germană.

Acum de curînd le-a adunat și a scos un volum, sub auspiciile minist. de culte și instrucțiune din Bucur-sci.

Luînd cartea în mână te isbesce prefața. Când șcii, că asupra personalității poetului s'a scris atît de mult și că discuțiunile până ați n'au primit o soluțiune de nerăsturnat, îți pare nu șciu cum să vezi tradusă și prefața scrisă de dl T. Maiorescu la ediția VI. a poeziilor lui Eminescu. Ca-i drept, dl traducător n'a avut gîndul ca să arete străinilor opiniile criticilor nostri asupra lui Eminescu, ci a voit numai să le pună în mână multe din poeziile lui.

Ear' pentru ca să-l poată înțelege și apreția mai cu temei, a creșut, că este bine dacă va traduce și prefața domnului Maiorescu.

Și dl traducător bine a gîndit, dar' credem, că rău a făcut traducînd numai ce a scris dl Maiorescu. Asupra lui Eminescu s'au pronunțat cu dostulă pricepere și competență mai ales dnii Gherea Dobrogeanu și Petrascu.

Deci tocmai pentru-ca străinii să-l poată cunoașce și înțelege mai bine, dl traducător trebuia să le pună la dispoziție și păreriile amintitorilor critici. Căci, fără doar' și poate, este mare deosebire între ceea-ce susține dl Maiorescu și între ceea-ce afirmă dl Gherea, a/e cărui pageni aruncă multă lumină asupra vieții și asupra poeziilor poetului.

De bună-seamă, că va fi știind și dl traducător aceasta și de aceea sperăm, că la ediția II. prefața va fi completă, și ne va produce aceeași mulțumire ca și reușita traducerilor.

Adînc pătruns de neasemănatele versuri ale lui Eminescu și deplin cunosător al limbii germane, dl Grigoro-vitză în cele 19 poezii traduse a scint să îmbrace formele și cugetările poetului român într'o nemțească ce nu lasă de dorit nimica. Și dacă pe ici pe colea frumsește limbii lui Eminescu nu sînt fidel și întocmai reproduse, vîna nu este a traducătorului, ci a greutăților, pe care ori-cine le va întîmpina când e să spu ceva din limba ta într'o limbă străină atît de deosebită în forme, în expresiuni și idiotisme, și care de multe-ori nici pe lîngă cea mai încordată silință nu le poți delatura.

De aceea și în cartea dlui Grigoro-vitză vom găsi răslea abateri și elisiuni isbitoare, care însă nu detrag din meritul lucrării. Ba vom găsi și cuvinte, care nu numai nu corespund celor originale, dar' chiar produc și o impresie neplăcută cum d. e. versul final din satira IV.

Ah! organele-s' sfărîmate și măiestrul e nebun!

Tradus:

Ah! Das Werkzeug liegt zerbrochen und der Meister ist verrückt.

Verrückt nu-ți poate face impresia lui: „nebun“.

Vorba e, că neajunsuri de felul acesta sînt foarte puține și de multe-ori în vedere rimelor și a metrelui dl traducător a fost silit ca să jertfească cuvinte mai potrivite și expresiuni mai adevărate.

Un lucru însă a simțit și dl Grigoro-vitză ca toți cei-ce 'și au pus de gînd și au încercat să traducă poeziile noastre populare, că migălos și cu puțin succes împreunat este acest lucru. Simplitatea și farmecul naivității poeziilor noastre populare, traduse în limbi străine ar fi ceva „plump“, cum ar țice

Carmen Sylva, și de aceea vedem în cartea dlui Grigoro-vitză numai „Revedere“ tradusă și:

„Wir allein steh'n da voll Stärke,
Gottes unveränderliche Werke:
Meere, Ströme, Fluss und Quele,
Jedes an der rechten Stelle;
Auch die Sonne, die da scheint
Und den Wald und Bach vereint“.

ne reamintesc palid pe:

„Ear' noi locului ne ținem,
Cum am fost așa rămănem:
Marea și cu riurile,
Lumea cu pustiurile,
Luna și cu soarele,
Codrul cu isvoarele“.

În schimb însă dl traducător ne dă poezii și strofe admirabil de succese, cum e „Rugăciunea unui Dac“, „Satira IV“, „Epigonii“ (fragment), „Melancolie“, două „Sonete“, „Oda“, „Somnoroase păserele“ ș. a.

N'avem decăt pe apucate să comparăm originalul cu traduceriile și ne vom convinge de reușita lor. Așa din Melancolie:

„Și când gîndesc la vieța-mi îmi pare că ea cură

Încet reprovestită de o străină gură

Ca-și-când n'ar fi vieța-mi, ca-și-când n'aș fi fost“.

*

„Es scheint als rinne langsam mein Leben
Rest dahin

Wie ein erzähltes Märchen, worin der Held
ich bin,

Als wär' es nicht mein Leben, als wär, ich
nie gewesen.

Ori din epigonii:

Ce e cugetarea sacră? Combinarea măiestrită

Unor lucruri n'existente, carte tristă și n-călcită,
Ce mai mult o încifrează cel-ce vrea a descifra etc.

*

Was ist unser höchstes Sinnen? Nur ein künftliches Gefüge
Von unmöglichen Gebilden, nicht als Selbstverwirrung, Lüge
Der sich nur noch mehr verstricket, je mehr Klarheit man d'rin sucht.

Fără îndoială însă, că cea mai succasă poezie tradusă e: „Rugăciunea unui Dac“, și ar trebui s'o cetim întreagă, pentru-ca să judecăm cât de bine a scuit dl traducător să tălmăcească în limba germană șguduitoarea „Rugăciune“. Nici nu e mirare, Eminescu a învățat la Nemți, s'a adăpat cu filosofia pesimistă, era pătruns și deplin convins de ea și de aceea și dlui traducător îi venia mai ușor și mai la îndemână traducerea poeziilor, în care Eminescu își spunea intimile lui convingeri amarnice și dureroase.

Și aceste traduceri sînt și cele mai succese. Un mare merit mai are dl traducător cu păstrarea metrelui original. Lucru, care nu numai că e greu, dar' care prea adesea înghite forme mai frumoase și expresiuni mai adequate.

Dar' nu mai țicem nimic, ori-cine va lua traduceriile în mână va fi mulțumit de model cum Eminescu este dat în mîna Germanilor.

Și am dori, ca să-l cetească cât mai mulți, ca în curînd să vedem ediția II. mai bogată și — nu spre paguba dlui traducător țis, dar' și mai succasă.

Puiu.

mai așa se explică haita și goana, care fac de rușine secolul în care trăim.

Monarhia oare va continua a mai căuta mult la jocul ineptilor politici, care de dragul unei închipuiri nerealisabile se nădărnicesc a ruina regatul unguresc și prin aceasta monarhia austro-ungară?

Căci dacă Români și dacă toți nemaghiarii din regatul unguresc vor fi prin ineptia politicilor urguri ruinați, atunci o mână de oameni iubitori numai de domnie, vor fi în stare a susține regatul la înălțimea misiunii sale?

Dar oare Europa va căuta indiferent la epigonii politici unguresci, cum se silesc să zdrobească o zală considerabilă din alianța întrecută?

„Sași cu deservire mulțumiți”. Înregistrând articolul lui „Pester Lloyd”, cu care ne-am ocupat și noi în nr. de ieri, organul principal sâsesc, „Siebenbürgisches Deutsches Tageblatt”, adaugă dela sine următoarele observări:

„Cu stupendă sinceritate descopere „Pester Lloyd” un motiv, până acum în med. oficios mai mult sau mai puțin retăcut sau negat, pentru introducerea administrației de stat. Acesta este plastic exprimat în cuvintele: „judele cercual săsesc dela Seghedin”. Da, noi am știut-o totdeauna și acum primim o confirmare vrednică de recunoștință, că reforma administrației în prima linie are să fie un laț pentru naționalitățile nemaghiare. Apoi nici nu ne putem îndoi, că administrația de stat mai curând sau mai târziu se va introduce în înțeleșul plămăuitorilor ei. Dar foarte hotărât ne putem îndoi, că prin amenințarea cu exilarea funcționarilor se vor face cuceriri morale pentru ideea de stat și a păcii, a cărei consolidare fiecare fu al patriei trebuie să o dorească în toată serioșitatea. Al doilea lucru, de care ne temem, este că exemplul „Sășilor cu deservire mulțumiți” nu va avea rezultatul dorit”. Mai lămurită ilustrație a „mulțumirii deservite a Sășilor” nu va fi nici „Pester Lloyd”.

CESTIUNEA ROMÂNEASCĂ

DL Ernest Lavisse, unul din profesorii cei mai distinși ai Sorbonei și ales de curând membru al Academiei franceze, a publicat de curând o carte foarte importantă asupra vieții politice în anul trecut. Între altele dl Lavisse se interesează și de cestiunea românească, în special de a Românilor din Ardeal și Ungaria, căreia îi consacră două capitole speciale, din care socotim bine să extragem următoarele aprețieri:

La pag. 56 din cartea sa, intitulată „La vie politique de l'étranger”, în capitolul privitor la afacerile Austro-Ungariei, sub titlu „Cestiunile naționalităților”, dl Ernest Lavisse scrie:

La începutul anului camerele (cele unguresci, Red. „Trib.”) au votat o lege, care crează obligator în fiecare comună o școală-mamă pe cheltuieli, fie ale comunităților religioase, fie ale comunei, fie ale particularilor, fie ale statului. Toți copiii dela 3—6 ani trebuie să frecventeze aceste școli. Legea are scopul, dic Ungurii, de a diminua proporținea cu mult prea mare a mortalității micilor copii, care adesea sunt rău îngrijiiți. Românii din Transilvania pretinse, că aceasta este un nou instrument de maghiarizare; ei organizară la Cluj, la Arad etc. meetinguri sgomotoase de protestațiune și provocară în România formațiunea unei Ligi, destinată a scăpa pe Români de jugul barbar al Ungurilor.

Studentii români publicară în această privință și trimiseră la tinerimea universităților străine un lung memoriu plin de plângeri, la care studenții maghiari răspuseră printr'un alt memoriu. Organele românești au formulat astfel revendicațiunile rasei lor: înțelegerea limbii române dinaintea tuturor autorităților administrative și judecătorești din țară; modificarea legii din 1879 asupra instrucțiunii primare; scăderea censului electoral în Transilvania; autonomia absolută a bisericii naționale române; facultatea de a crea noue licee românești.

La paginile 175, 176 și 177, în capitolul despre afacerile României, domnul Ernest Lavisse earși se ocupă de cestiunea Românilor din Ardeal și Ungaria, făcând, pe scurt, istoricul agitațiilor din cursul anului 1891 în camerele și publicul din România.

D-sa amintesc, mai întâi, că la 29 Decembrie 1890 domnul G. Mărzescu a adus cestiunea în senat cerând să se intervie la Viena spre a face să se înceteze persecuțiunile din Transilvania. Spune, că această interpelare a fost urmată de alta în camera deputaților, făcută de domnul C. Cogălniceanu, cu privire la un fond de 10.000 fl. votați de societatea Kultur-egylet din Pesta spre a face propagandă maghiară nu numai în Transilvania, dar și într'unele părți ale României. Spune deasemenea, că la ambele interpelări dl Lahovary a declarat, că guvernul românesc nu poate interveni la Viena.

Apoi urmează astfel:

Ori-cât de lipsite au fost de orice sprijin oficial, aceste manifestații n'au fost mai puțin energice. La 5 Februarie s'a fundat în București o Ligă pentru unitatea culturală română, instituțiune cam în felul societății de cultură maghiară (afară însă de ce privește violența mijloacelor. Red. „Trib.”) care, creată în 1883, numără peste 20.000 membri. La 5 Mai, 200 studenți români și 100 delegați sârbi, s'au întrunit la Turnu-Severin pentru a avisa la măsurile de luat în contra opresiunii fraților lor din Ungaria. Spiritele erau pe atunci surseitate printr'o lege votată în luna Martie la Budapesta, care crea, pe scoteala comunelor, școli maghiare pentru copiii români și slavi, dela 3—6 ani, și care provocase în Transilvania o mare emoțiune. Congresul din Turnu-Severin votă în unanimitate 12 propozițiuni, prin care se vescejaau procedentele Ungariei și se făcea apel la Europa. Un Memoriu istoric, foarte complet, publicat de studenți, precisă toate nemulțumirile lor. El semna repartiziunea înegală a deputaților, prin care se da Maghiarilor un reprezentant la 5000 alegători și Românilor unul la 60.000; el amintea, că acești din urmă trebuie să plătească un cens de 18 fl., pe când alegătorii maghiari plătesc numai 5 fl., și se plâneau deasemenea de rigoarele guvernului unguresc față cu presa din Transilvania.

Studentii al căror memoriu a fost ars în public în universitățile maghiare arătară în curând cât de scumpă le e cauza, pe care o susțineau.

În Septembrie un alt congres de studenți s'a ținut la Giurgiu, la care au luat parte delegați din toate statele balcanice. A redacta statutele unei asociațiuni generale a studenților statelor din Balcani, cea dintâi cheazășie, după-cum speră promotorii ei, a unei federațiuni mai serioase.

Negreșit dintr'aceste scurte observații ale dlui Lavisse asupra cestiunii române lipsește încă deajuns, pentru-ca să putem dice, că cestiunea e pe deplin înțeleasă. Trebuie să ne gândim însă la stăruința, cu care Maghiarii au lucrat până acum spre a-i ascunde chiar existența.

Așa fiind, trebuie să ne pară bine, că măcar o parte dintr'însa începe a fi cunoscută. Este o cheazășie, că în curând, mulțumită mai ales ultimelor evenimente, cestiunea Românilor va fi pe deplin scuită de lumea civilizată.

Este semn bun, când vedem oameni ca dl Lavisse ocupându-se de dînsa.

Din miseriile noastre.

Fiind cu insistență reocercați, ne vedem, cu părere de rău, datori a da publicității următoarea scrisoare:

Munții-Apuseni, în 23 Aprilie 1892.

Nu mai după-ce am văzut, că nimenea nu-și ridică vocea spre a aduce la cunoștința lumii și astfel a atrage atențiunea celor competenți asupra actelor, pe care le comite preonoratul domn protopresbiter Romul Furduiu fără a se gina de nimeni, m'am decis a scrie.

Fiecare preot — după părerea mea — trebuie să fie un apostol al moralității, ear' nici decum pedea și stavila aceleia.

La noi în Munți cu durere trebuie să mărturisesc, că concubinatele s'au înmulțit de un timp încoace așa, încât în fiecare parohie sunt câte 10—25 casuri, drept aceea, datorița fiecărui preot și cu atât mai virtos a capului tractului este ca să lucre cu toate puterile și să folosească toate mijloacele iertate spre stîrpirea acestui rău; ce face însă preonoratul domn protopresbiter R. Furduiu? Se vede din cele următoare cum lucre pentru stîrpirea acestui rău, ce apostol al bisericii este? cum se interesează de binele și prosperarea turmei sale?

În anul 1890 fiind chemați cei-ce trăses în concubinată la oficiul pretorial și fiind întrebați de ce trăses în concubinată, au dat deosebite răspunsuri: unii că sînt înrudiți și protopopul pretinde pentru dispensație câte

15—40 fl. v. a., alții că avînd soții legale nu se pot despărți fiindcă protopopul cere câte 80—150 fl. v. a. și fiind miseri nu pot solvi așa sume mari, cu un cuvînt toată răutatea au aruncat-o asupra protopopului; și în urma acestora pretorul a dis cătră d-sa: eată ce dic oamenii, la care d-sa a răspuns îndreaptă-i la mine și îi voi despărți pentru 20—30 fl. Însă când aceia îndrumați de pretorul s'au prezentat li-s'au cerut nu 25—30 fl., ci 80—100 fl. v. a. cu toate-că ar fi putut lua frumos exemplul dela asessorii scaunului protopresbiterial, care promisera, ba chiar rugară, ca să iee aceste procese divorțiale sub desbatere și ei vor lucra grauit numai și numai să se delature răul. Se vede însă, că punga d-sale e cu mult mai mare decît să se umple cu așa puțini arginți.

În anul 1892 fiind chemați respectivii din nou la oficiul pretorial, unde tot acele răspunsuri au dat ca mai înainte, în urma cărora au fost luați în ris și bațocoriți cu epitetetele: „voi vedeți ca vitele și căniile, să vă fie rușine, porcilor” etc. Eată la ce a adus d-sa pe popor pentru iubirea de argint.

În Februarie 1892 un jun gr.-catolic din Certege pășind la căsătorie cu o jună gr.-or. din Cămpeni și mergînd la d-sa să dea sedula protopresbiterială i'a dis: nu capeți sedulă, că sînteți neamuri și ai să solvesci dispensația 12 fl. și 2 fl. 50 cr. taxa, junele i'a spus, că nu sîntem neamuri ca să corem dispensația, pentru-că după canoane „doi frați pot lua două verișoare secundare, că e gradul al 8-lea” fără dispensație, ba cu atestat dela preotul dînsului și cu martori a dovedit cum stă afacerea, ceea-ce însă nu i'a ajutat și ca să nu se facă de ris, avînd toate pregătirile, au luat bani împrumut, a solvit și atunci d-sa la 7 oare Sămbătă seara cerînd dispensarea dela cinstitul calemar al oficiului protopresbiterial i'a dat-o și astfel ne mai fiind pedecă Duminecă s'au cununat.

În 27 Febr. 1892 alt jun gr.-or. din Cămpeni pășind la căsătorie și mergînd după sedulă i'a dis nu capeți sedulă, că o vestire nu s'a făcut și o săptămîna albă, și ai să solvesci dispensație 12 fl. și taxa de 2 fl. 50 cr., la ce junele i'a dis cum de dă tu faci vestiri în sîrbătorile, pe care le publici și în care chemi oamenii la biserică, eară apoi, că pentru săptămîna albă să ceri dispensația nu s'a mai auzit; ceea-ce nu i'a ajutat și așa a fost silit a lua bani împrumut, și Sămbătă la 6 oare d-a i'a dat dispensația earăși dela calemar cerîndu-o și Duminecă s'au cununat.

Apoi câte dispensații se dau cu preț bun dela 12—40 fl. v. a. și toate dispensațiile se dau Sămbătă și Duminecă se pot cununa; și după-cum s'au, protopresbiterii nu sînt îndreptățiți a da dispensații și cununia făcută înainte de obținerea dispensării dela locurile competente este invalidă, ce se ține apoi de taxe de dispensare, cred, că sînt statorite și nu e lăsat în voia protopresbiterului a cere cât vooese.

Sînt casuri, unde d-sa a luat pentru un proces divorțial bani numerați 150 fl. v. a. și partea vinovată s'a cununat, ear' partea nevinovată stă în concubinată avînd 3 copii, pentru-că d-sa pretinde 30 fl. pentru deliberat, cum îl numesc, și respectiv nu a dat, scind din sentință, că nu are a solvi numai un canon de 3 fl. și nu 30 fl. Dacă repausează un creștin, rudeniile merg și fac tîrg și d-sa face un expensar cum a fost de păcătoș și câte căsătorii a avut răposatul, care expensar e dela 20—25 fl. v. a., și spune rudeniilor cu ton înalt aveți a solvi atîta? Sau nu îngrop, dacă nu sînt parale, dați vexel.

D-sa în Paresimi, când se spovedesc oamenii, strigă în biserică: „cei cu puțile veniți la mine”, și așa cel-ce nu are puțile merge la alt preot și se spovedesc; în 1889 la sîrbătorile Pascilor a ținut o predică, în care a amintit, că de acum înainte cei păcătoși la înmormîntare vor solvi 40 fl. v. a. etc. În urma acestora nu e mirare, că poporul din Cămpeni îl năcăjesce cu arături la veneabilul consistor, ba și bani au trimis, ca să le exmită un comisar pentru regularea afacerilor.

Sub conducerea d-sale, ca președinte al fondului școlar din Cămpeni, fondul a perdut 18.000 fl. (optzeci mii fl.), care sumă avea să o primească ca desăunare pentru dreptul trei-lunar al regalului, care drept din 1865 l'a folosit și această sumă acum prin sentință s'a dat comunei politice Cămpeni.

D-sa, unde nu vin bani nu se ostenesc și cauzele bisericești și școlare le lasă în mînă sorții; apoi face raport, că oficiile subalterne nu-și împlinesc datorițele, bună-oară cum a făcut în anii trecuți de venerabilul consistor prin hîrtia cu data de 1 Oct. 1890 nr. 5918., a venit cu raportul la sinodul archidieceșan pentru regulata funcționare a organelor subalterne din protopopiatul Cămpeni, (vedei nr. 49 din 1891 al „Telegrafului Român”).

Întreb pe preonoratul domn protopresbiter Romul Furduiu, că astfel de lucruri tre-

bue să îndeplinească un apostol al moralității. Oare legea lui Christos permite a mânca sudoarea deapropului? Un ucenic al lui Christos trebuie să-și aducă aminte al cui duh domnesce în dînsul și să se lapede de mărșavul viț al iubirii de argint și să îngrijască de binele turmei încredințate, eară nu numai de buzunarul fără fund?

Cred, că de astă-dată va fi deajuns, cu altă ocaziunea nu voi întîrzi cerînd necesitatea a aduce la cunoștința lumii și alte păcate ale d-sale, pe care le voi proba cu acte și martori; permită-mi preonoratul domn protopresbiter să-i aduc aminte, că binele ce l'a primit dela preoțime și poporul din tract se nu-l întoarce cu rău, — că e păcat.

Nicodîn Cothîșel.

CORESPONDENȚA

„TRIBUNEI”.

Ciaba, 20 Iulie 1892.

În 17 I. c., precum a fost anunțat prin foi, s'a arangiat o petrecere de vară în comuna Vasaș Santiona, al cărei venit a fost destinat în folosul bisericii și școlai gr.-cat. române locale. Spațiul de joc, pregătit în curtea parohială, a fost decorat cu verdeață, ear' pentru timpul nopții provădit cu lampe, de unde lampioanele în colorile statului încă n'au putut lipsi, poate prin aceasta de sigur ca să satisfacă dorinței unui membru din comitet de naționalitate neromână.

Oaspeții au fost în număr frumos, majoritatea români. Jocul s'a început cu „Somesana” și s'a finit cu aceasta. Cărdăș-ul pentru aceea încă n'a lipsit, cu toate-că după Quadrill s'a jucat câte o Franzură din el. Să-mi fie permis a întreba, că de câte-ori se arangiază vr'o petrecere maghiară și la aceea participă și Români, care li-se satisface acestora de a pute juca barem un singur joc românesc? Se aud în acelea „cum a fost” românesc? Aici fiind petrecere românească auțiai „hogy volt”, ba (june) domnișoare și domnișori de ai noștri, și încă din familii pretinse de mari naționaliste, îi auțiai conversând în limba statului, ca și-când limba lor maternă n'ar ave destui termeni, prin care să-și exprime simțămîntul lor. Nu cumva le e rușine că-s Române? Departe am ajuns, așa se vede, că respectivii nu pun mare pond pe stările actuale, în care se află scumpa și mult cercata noastră națiune. Ce să le faci dacă crescerea le e de așa!

Pe lângă toate acestea să nu uitați a le face observarea, că nu-s Români buni, că nu-și cresc fiii românesci.

Să-și aducă aminte crescătorii de următoarele, pe care observându-le se vor feri pe viitor a comite atari greșeli în contra națiunii noastre, a cărei soarte e la ordinea zilei și a cărei ameliorare atîrnă și dela noi.

Să nu uite, că familia e basa societății, ear' după-cum dic Rousseau „că societatea nu se va reforma până nu se vor reforma moravurile, deci numai prin familie se pot reforma moravurile sociale”. De unde rezultă, că recerînța principală este, ca această familie să grijească de membrii sei și cu deosebire în timpul present, cînd sîntem amenințați de a ni-se răpi limba prin fel și fel de mijloace drastice cum sînt: „asilele de copii, școlaele de stat” etc.

Mamele române sînt chemate a da crescere bună națională filor sei, căci: fără crescere națională nu putem avea nici istorie națională, ba dela crescere atîrnă viitorul născuților sei, ceea-ce afirmă și Emerson cînd dic: „că influența unei mame bune contribuie în măsura foarte mare la civilizațiunea”, și noi putem dice, că viitorul îl privin în persoana pruncului de pe brațele mamei. Si că ce va fi din acel prunc, atîrnă principalmente dela cultura lui prin primul sau crescător, deoarece „o mamă bună valorează mai mult decît o sută de învățători”, dicte Herbert.

Ear' domnișorilor, dela care națiunea pretinde o mai mare interesare față cu binele (soarta) ei, le adresez cuvintele: „că un popor îndată-ce a părăsit educațiunea sa națională, a și renunțat la istoria sa, la demnitatea sa națională, la viața sa politică și independentă, sau mai curînd sau mai târziu, ori că dispare de sine din rîndul popoarelor, ori că se contopesc cu acel popor, ale căror moravuri, religioase și caracter le pusesse în locul propriilor sale”.

Ni-am petrecut bine, siguri fiind, că nu ni-se va întîmpla nimic, deoarece doi gendarmi au fost la spatele noastre, până în țori, cînd s'a pus capăt petrecerii.

Poftim libertate în Ungaria!!

La această petrecere s'au prezentat unele domnișoare și doamne în costum național. Anume dintre domnișoare: Victoria Chiciudean din Țagu-mare; Paulina Moldovan din Lac; apoi doamnele: Murășian din Lona; Todoran din Mahal; Horgó din Bontida; și Chereștes din Beinș toate preotease.

Venitul total a fost 84 fl. 30 cr.; spesele 39 fl. 27 cr., rămîne așadar venit curat 45 fl. 3 cr.

Suprasolviri încă s'au făcut din partea următorilor domni: Moldovan Simon (Gherla) 5 fl.; Gábor, Gőnczi (Sucutard) 2 fl.; Dr. Iuliu Simon, prof. seminarial în Gherla 1 fl. 20 cr.; Dionisiu Deac, preot în Bonțiu 1 fl.; Iosif Macaveiu din Nasal 1 fl.; Ioan Chiciudean, preot în Țagu-mare 50 cr.; Iuliu Dragoș, preot în Bucurin 40 cr., domnișoara Ana Pop (Bárái) 20 cr.; Timbuș din Diviciorii-mari 20 cr.; Ioan Chezan (Sucutard) 20 cr. Meritul reușitei acestei petreceri e al domnului Ioan Chereștes preot local, care n'a cruțat nimic, ba chiar nici sănătatea atît a sa cît și a unui membru din familia sa întru arangierea acesteia.

Preotul Salvan.

CRONICĂ

Speranțe dulci. Diarului „Budapesti Hirlap” dela 4 August îi place a spera, că guvernul în fine va lua măsuri energice contra agitatorilor români. . . . Ne așteptăm ca mîne șovinii să dea un banchet întru bucuria ce vor simți-o vădînd cățva „Valahi miserabili” întemnițați.

„Patrioții” pe gânduri! A fost destul ca la Săbadca, în Bacă, Sărbii se facă printre Bunevâți puțină agitație în favoarea egalei îndreptățiri a naționalităților, și „patrioții” din Budapesta au și cădut pe gânduri, se alarmează, se spărie. Astfel „Budapesti Hirlap” dela 4 August aduce la loc de frunte o mulțime de amănunte, se înțelege, toate fabricate ad hoc, prin care caută să arete, că „agitația Sărbilor din Bacă este susținută din Sărbia, a cărei guvern cheatuesce sume enorme pentru propaganda sărbă în Ungaria”. Nici nu trebuie poate să observăm, că afirmația aceasta va fi tocmă așa de adevărată, ca insinuația, că delegații români s'au dus la Viena pe cheltuielile Rusiei și că agitația română e făcută întreagă de cătră agenții muscali.

Nefericire pe capul „patrioților”. Se știe, că pe ziua de 26 Septembrie ce vine, „patrioții” proiectaseră un perelinagiu în masă la „sfântul bētrān” dela Turin. Fiul lui Kossuth a scris însă ȳilele aceste o scrisoare deputatului Helfy, în care îl roagă să aducă la cunoștința infocaților „patrioți”, ca să nu ostenească până la Turin, deoarece bētrānul revoluționar, care împlinesce 90 de ani, nu o să-i poată primi, fiind cam rău cu sănătatea. Foile maghiare deplâng acum această nenorocire și roagă cerul ca să dea scut „sfântului” lor, ca dacă anul acesta nu-i poate primi, cel puțin pe viitor să li-se poată împlini ferbinta dorință de a se închina nemuritorului patriot. . . .

Durerea Ungurilor. În numărul dela 2 Aug alui „Egyetértes” un Maghiar care actualmente petrece la Viena, se plînge amar că: în comparație cu Viena, Budapesta este un adevărat floac de oraș. La Viena, scrie patriotul amărit, totul ȳarată a capitală, a residență cu domnitor, ear' la Budapesta nimic! La Viena „Imperatul” ridică palate, musee, statue, ear' „regele” Ungariei despre Budapesta abia își aduce aminte din Pasci în Crăciun. . . . Eremiada continuă astfel pe cinci coloane de tipar.

Să le fie rușine. Sub acest titlu, ori mai bine: cu aceste cuvinte apostrofază clujanul „Ellenzék” dela 4 August pe comercianți, care continuă a menține d'asupra prăvăliilor lor firme germane. Eată comercianți, pe care șovinii turburați demult la creeri, îi insultă și îi terorizează: „Italiener & Co. Iute Stoffe und Sacke eigener Erzeugung. Budapest, V., Béla-utca 6. Ignatz Reiss, Karlsburg. David Fuchs Manufaktur, Nürnbergger, Galanterie, Kurz, Wirkvaaren und Garne en gros Geschäfft Karlsburg. R. Spēter, Bistritz, (Siebenbürgen.) Comperz & Reisner Budapest Getreide-Commission. Jantel Kahan's Erben, Nassod, Siebenbürgen. I. B. Misselbacher Sen Schăssburg”. Șovinistul se poftescă și la Sibiu, și mai poate lungi lista sa asupra cetățenilor „nepatrioți” . . .

O nemernicie. Scandalulul întîmplat în biserica din Micalaca a ajuns celebru nu numai prin faptul că el caracterizează o situațiune tristă în diecesa Aradului, dar mai ales prin caracterul ce caută a-i da omul cu pricina, preotul scăpat din coteș, faimosul popa Ciora. Acest preot român (?) caută a da un caracter politic scandalului; scrie anume în foaia guvernamentală „Arad i Közöny” un articol, în care spune, că nu e vinovat cu nimic ci a cădut jertfă u neltirilor tribunăștilor, care ar fi pus pe colegul seu Iustin Dascăl să ridice poporațiunea în contra sa. Se înțelege, că nici popa Ciora nu crede ce scrie. Nemernicia este însă așa de mare: să faci cestiune politică dintr'o cestiune bisericească într'o gazetă ungurească, care, se înțelege, caută să exploateze afacerea în favoarea Ungurilor, batjocorind pe Români și mai ales insultându-ne pe noi cei dela „Tribuna”, dicem: nemernicia este așa de mare, că nu o putem înregistra fără a ne exprima disprețul pentru un preot, care în chip atît de păcătoș înțelege păstoria turmei sale. Dar, dela un popă jertfă în coteș, și care în urmă venise să tăgăduiască fapte vădute de o comună întreagă și constatate în chip oficios, nici ne putem aștepta decăt să continue a face de ris biserica și neamul seu.

Coves, 5 August n. La regatta de ieri au sosit ca cei dintâi yachturile imperiale „Meteor“ și „Irena“.

Sosiți în Sibiiu.
La 5 August n.
Hotel „*Neurihren*“. I. Hirsch, proprie ar, din
Bogata. N. Karoly, profesor, din Aiud. Bodnár,
din Budapesta. Grof Mirbach, proprietar, di nMuré-
Oșorheiu.
Hotel „*Habermann*“. K. Spank, croitor, din
Sebesul-săseac. Napoleon Ossola. d.n Como.

n. Tîrgul de rîmăter în Steinhilbruh. În 24 Iulie
 n. s'au notat: ungurești bêtărni grei 43 — cr. pînă
 45½/ — cr. ungurești grei tîneri 45 — cr. pînă 45½/ cr.
 de mijloc 45½/ cr. pînă 46½/ cr. uțori 47½/ cr.
 pînă 49 — cr. marfă țerănească grea — cr.
 pînă — cr. de mijloc 45 — cr. pînă 45½/ cr.
 uțori 47½/ cr. pînă 49 — cr. romănesci, de
 Bakouy, grei — cr. pînă — cr. transito grei
 — cr. pînă — cr. transito de mijloc — cr.
 pînă — cr. transito uțori — cr. pînă — cr.
 transito sêrbesci grei 46 cr. pînă 46½/ cr.
 transito de mijloc 46½/ cr. pînă 47 cr. transito
 uțori — cr. pînă 47 — cr.

Din 22 Iulie st. v. — 4 oare p. m.	Cassa	Ultim
Renta rom. per 1875 5½	99.25	
Renta română amort. 5½	97	
„ (Schuldverschreib.)		
Oblig. de stat. C. F. R. 6½	101.50	
Renta rom. (Rur. conv.) 6½	278.	
Împrumutul municipal 5½	—	
Scrișuri func. rurale 7½	98.	
Scrișuri func. rurale 5½	104.50	
Idem urbane 7½	102.	
„ 6½	98.	
„ 5½	84.	
Banca Nat. (500 lei vârs. intr.)	1673	
Soc. Dacia-Rom. (250 lei vârs.)	399	
Soc. de Asig. Nat. (200 lei vârs.)	410	
Soc. rom. de reasig.	101	
Soc. r. de con. (250 lei vârs.)		
Oblig. Cassei Pensiuinilor		
Agio		
Schim		
Londra 3 luni		
„ cek		
Berlin 3 luni		
„ cek		
Paris 3 luni		
„ cek		
Viena		
„		
Agio		

Pentru redactiune responsabil: **Andrei Baltes.**

Sibiiu, Bahngasse.

Prețul unui exemplar 12 cr. v. a.

Institutul Tipografic în Sibiiu.

32. **Dina-împărăteasă și peana ei aleasă.** Poveste din popor de „Mărgineanul”⁴. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
33. **Fulger.** Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
34. **Spice de aur.** Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
35. **Un idil în Roșeni.** Novellă de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
36. **Baba iadului.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
37. **Princesa fermecată.** Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
38. **Dina mărgărelelor.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
39. **Doi copii.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
40. **O partidă în patru.** De Antonio Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
41. **Posacal bun de inimă.** Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradus de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
42. **Croitorul și cei trei feciori.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
43. **Mica Fadetă.** De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
44. **Rusalin păcurarul.** Poveste de Nicolae Trimbișoniu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
45. **Roma invinsă.** Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de I. L. Caragialii. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
46. **Clara Milioi.** Novellă de I. Turghenev. Traducere din limba rusă de Enea Hodoș. Un exemplar 40 cr. sau 90 b.

O sută de ani. De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

5.-	5.27		pl.		(sos.)	8.-
6.12	5.37			Vulcan . . .		7.51
6.35	6.-		sos.	Lupeni . .	pl.	7.16
						7.30

Simeria (Piski) — Hunedoara								
10.50	4.40	9.58	↓	Simeria . .	↑	5.28	3.20	8.10
11.13	5.03	10.08		Cerna . . .		5.11	3.-	7.50
11.48	5.38	10.32		Hunedoara		4.46	2.32	7.22

Braşov — Zernesoi							
	8.35	4.55	↓	Braşov . .	↑	6.29	1.44
	10.28	6.36	↓	Zernesoi . .	↑	5.-	12.20

Braşov — Chezdî-Oşorheiu							
	8.30	3.10	pl.	Braşov . .	sos.	8.08	6.58
	9.13	3.53		Prejmăr . .		7.80	6.15
	10.23	5.03		Sepşi-S.-Georgiu		6.32	5.17
	12.-	6.41	↓	Covasna . .		4.47	3.32
	12.46	7.26	sos.	Chezdî-Oşorheiu . .	pl.	4.-	2.45

Arad — Timişoara								
	6.15	11.30	5.58	Arad . .	↑	9.44	3.50	10.55
	7.32	12.47	6.46	Vinga . .		9.02	2.46	9.46
	8.42	2.04	7.39	Timişoara		8.-	1.11	8.15

Careii-mari — Zelău						
		5.45	↓	Careii-mare	↑	7.03
		11.-	↓	Zelău . .	↑	1.56

Editura și tiparul Institutului Tipografic în Sibiu, sub responsabilitatea lui Ioan Popa Necsa